

פרק 110

כישלון, חלק א'

אדון האופל צחק.

מהאוויר הריק בקע קולו של המורה להתגוננות בצחוק פרוץ, גבוה ונורא; היה זה צחוקו של לורד וולדמורט, צחוקו של אדון האופל, מעבר לכל איפוק או הסתרה.

התודעה של הארי הייתה הפוכה. עיניו המשיכו לבהות במקום שבו היה אלבוס דמבלדור. הייתה בו אימה גדולה מכדי להבין. התודעה שלו ניסתה לחזור לאחור בזמן ולבטל את המציאות, אבל אין קסם כזה, והמציאות נותרה כמו שהיא.

הוא הפסיד, הוא הפסיד את דמבלדור, אין חזרות, וזה אומר שהוא הפסיד במלחמה.

ואדון האופל המשיך לצחוק.

"חה, חה חה, חה חה חה! פרופסור דמבלדור, אה, פרופסור דמבלדור, סוף הולם ביותר למשחק שלנו!" פרץ נוסף של צחוק פראי. "הקורבן השגוי אפילו בסוף, משום שהכלי שהקרבת הכל כדי להציל כבר היה ברשותי! המלכודת השגויה מלכתחילה, משום שהייתי יכול לנטוש את הגוף הזה בכל רגע! חה, חההההההה, הא! מעולם לא למדת ערמומיות, שוטה זקן ומסכן שכמותך."

"אתה –" קול בקע מגרוננו של הארי. "אתה –"

"חההההההה! כן, ילדון, מאז ומעולם היית חלק מההרפתקה הזו בתור בן הערובה שלי, זו הייתה כל מטרת הימצאותך פה. חה, חההההה! אתה צעיר מדי בעשורים מכדי לשחק את המשחק הזה כנגד טום רידל האמיתי, ילד." אדון האופל הפשיל את ברדס הגלימה, ראשו נגלה, והוא החל להסיר את שאר הגלימה. "וכעת, ילד, עזרת לי, אכן כן, ולכן הגיע הזמן להחזיר לחיים חברה ילדה-בת ששלך. לקיים הבטחה." חיוכו של אדון האופל היה קר. "אני מניח שאתה מפקפק? אל תטעה, אני יכול להרוג אותך ברגע זה, משום שאין עוד מנהל להוגוורטס שידע על כך. פקפק בי כאוות נפשך, אך זכור זאת." היד אחזה באקדח פעם נוספת. "כעת בוא, ילד שוטה."

והם עזבו.

הם חזרו דרך הדלת לחדר השיקויים, אדון האופל מגרש את האש הסגולה שחזרה בהינף שרביטו. הם עברו בחדר שבו היה הבוגארט, ובחדר של כלי השח ההרוסים, ומבעד לדלת השרופה של חדר המפתחות. אדון האופל ריחף מעלה דרך הדלת ברצפה, והארי טיפס במאמץ אחריו על גרם המדרגות הלולייני מהעלים, השרכים של מלכודת השטן מתעוותים ואז מתרחקים כאילו בפחד. הילד-שנשאר-בחיים ניסה לא לפרוץ בבכי, והתבניות של הצד האפל שלו לא עזרו, אולי משום שוולדמורט מעולם לא ידע או התמודד עם אשמה.

הם חלפו על פני החיז"ל העצום עם שלושת הראשים, ובמילה שנלחשה מאדון האופל הוא קרס על הדלת ברצפה והפך שוב לגופה.

הם חלפו על פני סוורוס סנייפ שעמד על המשמר, שאמר לשניהם שהוא שומר על הדלת, והם חייבים לעזוב מייד או שיוריד נקודות בית.

אדון האופל אמר את המילים "הַיָּאקוֹג'וּ מוֹנְטָאוק" בלי להאט, בליווי דקירה בשרביטו; וסוורוס התנודד לפני שהתייצב באדישות ליד הדלת פעם נוספת.

"מה -" אמר הארי כשבא בעקבותיו. "מה עשית -"

"רק מילאתי את התחייבותי למשרתי הנאמן. זה לא יהרוג אותי, אני מבטיח לך." אדון האופל צחק שוב.

"בני הערובה -" אמר הארי. הוא התקשה לשמור על קולו יציב. "התלמידים, אמרת שתפסיק את מה שהולך להרוג אותם -"

"כן. תפסיק לדאוג. אעשה זאת בדרכנו החוצה."

"החוצה?"

"אנחנו עוזבים, ילד." אדון האופל חייך.

התחושה הרעה שזה עורר טבעה בים התחושות הרעות האחרות.

אדון האופל נועץ כעת במה שקרא לו מפת הוגוורטס, הקווים המשורבטים ביד נראו כאילו הם נעים בזמן שהלכו. חלק בלשהו מהתודעה של הארי ששקל מה לעשות במקרה שייתקלו בהילאים בסיור (אותם יכול אדון האופל להרוג, או להטיל עליהם אובליוויאטה) וויתר גם על התקווה הזו.

הם ירדו בגרם המדרגות הגדול אל הקומה השנייה בלי להיתקל באיש.

אדון האופל עשה פנייה שהארי לא הכיר וירד בגרם מדרגות נוסף. כשירדו קומה אחת ואז נוספת, החלונות נעלמו והלפידים הופיעו, והם הגיעו לצינוקים של סלית'רין.

לפניהם הופיעה דמות בגלימות הוגוורטס.

אדון האופל המשיך ללכת לעבר הדמות.

הארי בא בעקבותיו.

תלמידת שנה שישית או שביעית המתינה ליד חלק בקיר שבו הייתה חקיקה אומנותית של סלזאר סלית'רין מרים את שרביטו כנגד מה שנראה כמו ענק מכוסה בנטיפי קרח. המכשפה לא אמרה דבר כשראתה את פרופסור קווירל הולך זקוף, או כשראתה את הארי בחברתו, או כשראתה את האקדח בידיו של המורה להתגוננות. אם עיניה היו ריקות, הארי לא היה יכול להבחין בהבדל.

אדון האופל הושיט יד לגלימותיו, הוציא גוז, וזרק אותו לעברה. "קלאודיה אליקיה טאבור, אני מצווה עלייך זאת. קחי את הגוז הזה אל מעגל הלחש שהראיתי לך מתחת ליציעי הקווידיץ' והניחי אותו במרכז. ואז מחקי מעצמך את הזיכרון של שש השעות האחרונות."

"כן, אדוני," אמרה המכשפה, קדה קידה, והלכה לדרכה.

"חשבתי -" אמר הארי. "חשבתי שאתה צריך את האבן כדי -"

אדון האופל עדיין חייך, הוא לא הפסיק לחייך. "לא אמרתי את החלק הזה בלחשנתי, ילד. כל מה שאמרתי בלחשנתי הוא שאירגנתי אירועים שיהרגו תלמידים, אירועים שאעצור לאחר שאשיג את האבן. כל השאר היה

בדיבור אנושי. הייתי עוצר את קורבן מבצר הדם גם אם לא הייתי משיג את האבן, כל עוד לא הייתי מתגלה ונעצר. התלמידים של הוגוורטס הם משאב יקר, והקדשתי כבר זמן רב לאימונו. "ואז אדון האופל לחשש לעבר הקיר, "היפתח."

הארי ראה את הנחש הזעיר שנקבע בפינה השמאלית-עליונה של החקיקה כשהקיר החל להסתובב לאחור לאיטו, חושף פתח של צינור ענקי. טחב גדל על דפנותיו וריח מעופש ומאובק בקע ממנו; החלק הפנימי היה מכוסה ברשתות עכביש בשכבות רבות.

"עכבישים..." מלמל אדון האופל. הוא נאנח, וברגע הקצר הזה הוא נשמע פעם נוספת כמו פרופסור קווירל.

אדון האופל נכנס אל הצינור הענק, קורי העכביש נשרפים לפניו. הארי בא בעקבותיו, משלא ראה אפשרויות טובות יותר.

הצינור התפצל בצורת Y פעם אחת, ואז פעם נוספת. אדון האופל פנה שמאלה ואז ימינה.

הצינור נגמר בקיר מתכת מוצק. "היפתח", לחשש אדון האופל, וסדק הופיע במתכת; היא נראתה כאילו היא מתקפלת לתוך עצמה.

מאחורי הקיר הייתה מנהרת אבן ארוכה.

"אנחנו עומדים ללכת במשך זמן מה", אמר אדון האופל. "האם יש לך שאלות נוספות, ילדון?"

"אני - אני לא יכול לחשוב על שום שאלה - כרגע -"

צחוק קר נוסף ענה לזה, והם נכנסו למנהרה ופנו ימינה.

הארי לא ידע כמה זמן הלכו; האור מקורי העכביש היה חלש מכדי שיוכל לקרוא את השעון המכני שלו, והוא לא חשב לבדוק את השעה לפני שנכנסו. זה הרגיש כאילו הם הלכו קילומטרים על גבי קילומטרים מתחת לאדמה.

לאט, התודעה של הארי ניסתה להתאושש בפעם האחרונה. אולי לתמיד, אם הוא צודק בנוגע לכך שאדון האופל יהרוג אותו אחרי זה... אם כי אדון האופל אמר שהוא יחזיר את הרמיוני לחיים, וזה נראה חסר טעם אם זה נכון... האם אדון האופל בסך הכל ממלא הבטחה שלא היה יכול להבטיח אחרת בלחשננית... למה הוא לא פשוט ירה בהארי על המקום...

ברצינות, אמר חלק מתפקד אחרון מהמוח שלו לכל שאר החלקים, זה יהיה זמן טוב לחשוב על משהו, משהו שאדון האופל לא חשב עליו כבר, משהו שאנחנו יכולים לעשות בלי הנרתיק או השרביט או מחולל-הזמן שלנו, משהו שפרופסור קווירל לא דמיין שאנחנו יכולים לעשות... תחשוב, תחשוב, בבקשה בבקשה תחשוב על משהו? אל תקרוס עכשיו, אפילו אם אתה מפחד, אפילו אם מעולם לא ניצבנו באמת בפני מוות במובן של 'אנחנו עומדים למות בשעה הקרובה' לפני כן, זה לא הזמן לקרוס -

התודעה של הארי נותרה ריקה.

נניח, אמר החלק האחרון הזה, נניח שננסה להתנות בעובדה שניצחנו את זה, או לפחות שיצאנו בחיים. אם מישהו היה אומר לך כעובדה ששרדת, או אפילו ניצחת, איכשהו עשית שהכל יהיה בסדר בסוף, מה היית חושב שקרה -

לא פרוצדורה לגיטימית, לחש רייבנקלו, היקום לא עובד ככה, אנחנו פשוט הולכים למות.

מישהו מבין שנעלמנו, חשב הפלפאף, ועין-הזעם מודי מופיע עם חוליית הילאים ומציל אותנו. אני חושב שהגיע הזמן להודות שאנחנו לא טובים יותר מהרשויות הרגילות.

הגורם המציל כן חייב להיות משהו שאנחנו עושים איכשהו, אמר הקול האחרון. אחרת אין טעם שנחשוב על זה.

בעיה מספר שתיים, אמר גריפינדור. הארי פוטר לא נעלם, הוא ממש שם במשחק הקווידיץ' וכולם יכולים לראות אותו. פרופסור קווירל חשב גם על זה, זה חלק מהסיבה ששלח את הפתק. בעיה מספר שלוש. אני לא חושב שעין-הזעם מודי וחוליה של הילאים יכולה להביס את אדון האופל, ובהחלט לא לפני שיהרוג אותנו. אני לא בטוח שכל מאח"ק יכולים להביס את אדון האופל אם הוא נלחם ברצינות ודמבלדור לא פה כדי לעזור. בעיה מספר ארבע. משחק הקווידיץ' לא הופרע, זו בטח הסיבה היחידה שפרופסור קווירל היה מוכן מלכתחילה לנסות משהו מסובך כל כך כמו להביא אותנו לטיול הזה.

אם נחשוב בכיוון אחר, הציע סלית'רין, אולי פרופסור קווירל קורא למישהו אחר להטיל עלינו לחש זיכרון. ביאור-הכרה, אימפריוס, קונפונדוס, מי יודע מה עוד, אנחנו לא מליטי-הכרה מושלמים. ואז אדון האופל עושה מאיתנו סגן חכם - סוג של - שהוא יכול להשתמש בו. זו יכולה להיות סיבה נוספת מדוע פרופסור קווירל היה להוט כל כך לספר לנו סודות, אם הוא יודע שהזיכרון הזה ייעלם. זו גם סיבה לעזוב את לחשי ההגנה של הוגוורטס, כדי שאדון האופל יוכל לקרוא לבלטריקס שתתעתק ותעשה את העבודה...

כל הליך ההיסק הזה לא חוקי ואני מסרב להשתתף, אמר רייבנקלו.

אילו מילים אחרונות מופלאות, אמר הקול האחרון. עכשיו סתמו ותחשבו.

מנהרת אבן גסה חלפה תחתיו, נעליו של הארי טבלו בלחות או כמעט החליקו על משטח מעוקל לפעמים. הנוירונים במוחו, שהמשיכו לירות ולדמיין קולות מדברים זה עם זה, צועקים זה על זה, בעוד המאזין נותר קהה מרוב אימה ובושה.

גריפינדור והפלפאף ניהלו דיון על התאבדות על ידי הסתערות לעבר האקדח של אדון האופל, או על ידי בליעת אבן החרטום שעל טבעת הפלדה של הארי. לא ברור האם מצב העולם יהיה טוב יותר או רע יותר אם הארי יהיה משועבד לאדון האופל; אם אדון האופל הולך לנצח בכל מקרה, אולי מוטב שינצח מהר יותר.

והקול האחרון המשיך לדבר; אפילו במעמקי הכישלון הקול הזכיר. מה עוד אדון האופל תמיד אמר בדיבור אנושי ולא בלחשננית; האם אנחנו זוכרים? משהו כזה, כל דבר?

זה היה מרוחק מדי בזמן, מרוחק מדי על אף שזה קרה היום. אדון האופל אמר לו בלחשננית ממש עכשיו שהגיע הזמן להחיות את הרמיוני, ואז הוא אמר דברים אחרים באנגלית, הארי בקושי הצליח לזכור על אף שהן נאמרו הרגע. אבל אז... לפני כן היה מעגל ההסתרה, כשפרופסור קווירל לחשש שהמחסום יתפוצץ אם משהו ייגע בו. והמורה להתגוננות אמר באנגלית שהארי לא ינסה להסיר את הגלימה שלו או לחצות את המעגל, אמר באנגלית שהתהודה אולי תכה בו לאחר מכן אבל הארי יהיה מת. אמר באנגלית שאם הארי ייגע בקסם ופרופסור קווירל לא יזכור כיצד לעצור את התהודה, זה יהרוג את שניהם...

נניח שזה לא יהרוג את שנינו, אמר הקול האחרון. בליל-כל-הקדושים במכתש גודריק, גופו של אדון האופל נשרף ואנחנו סיימנו עם צלקת על המצח. נניח שהתהודה בינינו קטלנית יותר לאדון האופל מאשר לנו. מה אם כל הזמן הזה היינו יכולים להרוג את אדון האופל בכל רגע, אם רק היינו רצים קדימה ונוגעים בידנו בעורו החשוף? ואז זה יגרום לצלקת שלנו לדמם שוב, אבל זה הכל. תחושת ה-'עצור, אל תעשה את זה' עברה

בירושה מהזיכרון הגרוע ביותר של אדון האופל, הטעות שלו במכתש גודריק, ייתכן שזה לא יקרה לילד-שנשאר-בחיים.

תחושת תקווה החלה לעלות בו.

לעלות ולהימחץ.

אדון האופל יכול פשוט להשליך את השרביט שלו, אמר רייבנקלו בדיכאון. פרופסור קווירל יכול להפוך לצורת האנימאגוס שלו. אפילו אם הוא ימות אדון האופל ידבק משהו אחר ויחזור, ואז יענה את ההורים שלנו כדי להעניש אותנו.

יכול להיות שנגיע להורים שלנו בזמן, אמר הקול האחרון. אולי נוכל להחביא אותם. אולי נוכל להסתיר את אבן החכמים מאדון האופל אם נהרוג את הגוף הנוכחי שלו, והאבן הזו תוכל להוות גרעין לצבא נגד.

אדון האופל נע במסדרון האבן. ידו עדיין אחזה באקדח. הוא היה במרחק של לפחות ארבעה מטרים מהארי.

אם נזנק קדימה עכשיו, הוא ירגיש שאנחנו מתקרבים דרך התהודה, אמר הפלפאף. הוא יעוף מהר קדימה, הוא יכול לעשות את זה, יש לו את לחשי המטאטא שמאפשרים לו לעוף. הוא יעוף קדימה, יסתובב, ויירה באקדח. הוא יודע על התהודה, הוא חשב על זה כבר. זה לא משהו שאדון האופל לא חשב עליו. הוא יהיה מוכן, וימתין לכך.

אם נמשיך את אותו קו הטיעון, אמר הקול האחרון. נניח שאנחנו יכולים להטיל על פרופסור קווירל קסם בחופשיות אבל הוא לא יכול להטיל עלינו.

למה שזה יהיה נכון? דרש רייבנקלו. למעשה, יש לנו ראיות שזה לא נכון. באזקבאן, כשהאבדה קדברה של פרופסור קווירל פגע בלחש הפטרונוס שלנו, זה הרגיש כאילו הראש שלנו נחצה -

נניח שזה היה הקסם שלו שיוצא משליטה. נניח שאם היינו מטילים עליו לומינוס, נגיד, שום דבר רע לא היה קורה.

אבל למה? שאל רייבנקלו. למה להניח את זה?

משום, חשב הארי, שזה מסביר מדוע פרופסור קווירל לא הזהיר אותי לא להטיל עליו קסם באזקבאן. משום שפרופסור קווירל מעולם לא אמר בלחשננית, למיטב זכרוני, שאני אפגע בעצמי אם אנסה להטיל עליו קסם. הוא יכול היה להזהיר אותי, אבל הוא לא, על אף שהזהיר אותי מפני הרבה דברים אחרים. היעדר ראיות זה ראייה חלשה להיעדר.

החלקים של הארי עצרו ושקלו את זה.

אין לנו את השרביט שלנו, אמר רייבנקלו.

אנחנו עשויים להשיג אותו בשלב מסוים, חשב הקול האחרון.

אבל אפילו כך, חשב הארי, והיאוש האפור חזר, התהודה היא משהו שאדון האופל מכיר. הוא כבר חשב על כל מה שאני יכול לעשות עם זה, כבר יש לו תגובה מוכנה. זו הייתה הטעות שלי מההתחלה. לא הערכתי את האינטליגנציה של אדון האופל, לא חשבתי שאולי הוא יודע את כל מה שאני יודע ויכול לראות את כל מה שאני רואה וכבר התחשב בזה.

אז, אמר הקול האחרון, מותנה בכך שניצחנו, היינו מוכרחים לפגוע בו עם משהו שהוא לא מכיר.

סוהרסנים, הציע גריפינדור.

אדון האופל יודע שאנחנו יכולים להשמיד, להברית, ואולי לשלוט בסוהרסנים, אמר רייבנקלו. הוא לא יודע איך, אבל הוא יודע שיש לנו את היכולת, ומאיפה לעזאזל נשיג סוהרסן בכל מקרה?

אולי, הציע הפלפאף, כל מערכת ההורקרוקסים של אדון האופל תתקצר בגלל התהודה אם נתפוס אותו ונחזיק בו, מקריבים את חיינו כדי להשמיד אותו לנצח.

שטויות, אמר רייבנקלו. אבל אני מניח שלא מזיק לשקוע בפנטזיה נעימה לפני שאנחנו מתים, לא משנה כמה היא מטופשת.

אם לורד וולדמורט פוחד מספיק מהמוות, טען הפלפאף, אם הוא רצה מספיק פשוט לא לחשוב שוב על מוות, יכולים להיות כשלי תכנון כאלה במערכת ההורקרוקסים. וולדמורט מעולם לא חשב לבחון את מערכת ההורקרוקסים על מישהו אחר, זה יכול להעיד על כך שהוא לא היה מסוגל לחשוב על הנושא בצלילות -

אז הפחד שלו מהמוות הוא החולשה הקריטית שלו? אמר רייבנקלו. כן, לא. אני חושב שלמישהו עם יותר ממאה הורקרוקסים יהיו כמה מנגנוני בטיחות.

המוח של הארי המשיך לחשוב.

א-סימטריה אמיתית בתהודה הקסומה ביניהם... נראתה לא סבירה, אין סיבה שההשפעה הקסומה תעבוד ככה. אבל המכה הקסומה עשויה להכות חזק יותר בקוסם החזק יותר, הקסם החזק יותר מהדהד בצורה מסוכנת יותר. זה יכול להסביר את האירוע שנצפה במכתש גודריק (וולדמורט מתפוצץ, תינוק שורד), וגם את האירוע שנצפה באזקבאן (וולדמורט נפגע קשות מהמכה של הקסם החזק שלו, תלמיד השנה הראשונה, הילד-שנשאר-בחיים חוטף מכה חלשה יותר מהקסם החלש יותר שלו). או שאם היה זה רק הקסם של המטיל שהדהד, זה גם יכול להסביר את שתי התצפיות האלה. זה אולי אפילו יסביר מדוע פרופסור קווירל לא הזדרז להזהיר את הארי שלא יטיל עליו קסם. אם כי ישנה סיבה נוספת בגינה פרופסור קווירל היה עשוי להימנע מלהעלות את נושא התהודה; זה רמז עצום לתעלומה של מכתש גודריק, אם הארי היה עושה את הקישור.

החלק שהיה קהה מאבל ומאשמה ניצל את ההזדמנות הזו לציין, שאחרי שהאירועים בהוגוורטס נעשו רציניים, הם ממש ממש ממש היו צריכים לשקול מחדש את ההחלטה שקיבלו ביום חמישי הראשון, בעצתה של פרופסור מקגונגל, לא לספר לדמבלדור על תחושת האבדון שהארי קיבל בסביבת פרופסור קווירל. נכון שהארי לא ידע במי לבטוח, הייתה תקופה ארוכה שבה נראה סביר שדמבלדור הוא הבחור הרע ופרופסור קווירל הוא ההתנגדות האמיצה, אבל...

דמבלדור היה מבין.

דמבלדור היה מבין מייד.

הקוסם הזקן והחכם עם עוף-החול האמיתי על כתפו היה יודע, והארי לא בטח בו, והארי לא סיפר לו את כל העובדות הרלוונטיות, והסיבה לכך הייתה פשוט שלא חשב לשקול מחדש החלטה שמורה שהחליט ארבעה ימים לתוך שנת הלימודים. זה סומן בתור 'משהו לא לספר לדמבלדור' ואפילו אחרי אזקבאן, אפילו אחרי שהרמיוני נהרגה, אפילו אחרי הכל, הארי פשוט שכח לקדם את השאלה להתלבטות ולשקול את שתי האפשרויות.

גל נוסף של יגון ובושה שטף את הארי, ולזמן מה הוא הלך כשהקול האחרון דומם, קולות אחרים שמחים למלא את החסר.

אחרי מה שהיה לפחות כמה קילומטרים, ומחשבות אפורות רבות, מנהרת האבן נגמרה.

השניים יצאו לתוך מבנה אבן אפל וטחוב. דלתות אבן מלוכלכות נפתחו ללא מגע.

לפניהם נחו לוחות שיש, עולים מהקרקע החשופה, עליהם שמות ותאריכים. המצבות היו מפוזרות בצורה שלא הזכירה כלל שורות מסודרות, ושאר בית הקברות צמח פרא.

הירח ממעל היה מלא לכדי שלושה רבעים, בהיר על אף שהלילה טרם ירד לגמרי.

הארי הפסיק ללכת כשראה את בית הקברות. בראשו צלצלה אזעקה להיות בכל מקום חוץ מפה, אבל לא היו אפשרויות לממש את זה. אז האזעקה המשיכה לצלצל כשדלתות האבן של המאוזוליאום נסגרו מאחורי הארי ונחתמו שוב.

אדון האופל הגיע למרכז בית הקברות המפוזר. הוא הפסיק ללכת וסובב את שרביטו במעגל קטן מעל ראשו.

נשמע קול רעם ומתוך האדמה בקע מזבח ברוחב של לפחות שני מטרים, מאבן שחורה עם סימנים אפורים. ואז מסביב למזבח עלו באנחה שישה אובליסקים משיש שחור, במרחקים שווים, בוהקים בשחור מתחת לשמי הדמדומים הדועכים.

האזעקה בראשו של הארי התחזקה.

"זה", אמר אדון האופל בנימת קולו של פרופסור קווירל, "הוא אזור עבודה שיצרתי לעצמי, נוח בהוגוורטס או להוגסמיד." אדון האופל החווה בידו לעבר המזבח. "זה המקום בו העלמה גריינג'ר תחזור לחיים, וגם אני עצמי אוולד לגופי האמיתי. אצור את עצמי מחדש קודם, כמובן. קססמים להחיות ילדה-בת קלים יותר בגוף אמיתי." צחוק נחשי מוזר ליווה את המילים. "אל תדאג, על אף ששחלקים מססוימים מחזרתה לחיים של ילדה-בת יהיו מה ששאחרים יקראו לו אפל, ילדה-בת לא תיפגע או תתכער מכך. עדיין תיראה כמו עצמה, תודעה תהיה ששלה, אני או תומכי לא יפגעו בה לאחר מכן."

הלשון של הארי הייתה יבשה והתודעה שלו התקשתה לתפקד. "בבקשה, פרופסור, אתה מוכן להגיד בלחשננית מה המטרה האמיתית שבגללה אתה מחזיר לחיים את העלמה גריינג'ר?"

"להחזיר לך עצה וריססון של חברה ילדה-בת. לוודא ששהיא חלק מהעולם, כדי ששיהיה לך אכפת ממנו. זה, ילד, הוא עיקר הססיבה ששאני עושה זאת." שוב המילים לוו בצחוק נחשי, שהעביר מודעות לאירוניה עצומה כלשהי.

ניצוץ קטן של תקווה נדלק בהארי, יחד עם תחושת בלבול גדולה בהרבה, ותחושה שמליט-הכרה מושלם אכן יכול לשקר בלחשננית. הארי לא הבין מדוע אדון האופל עושה זאת, אם הצעד הבא הוא פשוט להרוג את הילד-שנשאר-בחיים או לשעבד אותו...

אולי הוא פשוט מעולם לא הבין את פרופסור קווירל, אולי איכשהו המודל של טום רידל שיש להארי פשוט עד כדי כך שגוי... אולי יוטל על הילד-שנשאר-בחיים אובליוויאטה שישכיח ממנו את היום האחרון והוא יושאר במקום כלשהו עם הרמינוני גריינג'ר מבולבלת, בעוד לורד וולדמורט הולך לכבוש את העולם...?

תקווה התחשקה בהארי, אבל הייתה זו תקווה מבולבלת בלי היגיון. זה לא מתאים לאדון האופל שלעג לדמבלדור וצחק מתבוסתו. הארי לא הצליח לחשוב על מניעים עקביים לפרופסור קווירל שירשו משהו כזה.

אני לא יודע מה עומד לקרות הלאה.

אדון האופל נע לעבר המזבח. הוא כרע לידו ונראה כאילו הוא שולח את ידו עמוק לתוך אבן המזבח עצמו, מוציא בקבוקון של נוזל שנראה שחור בדמדומים הגוועים.

כשאדון האופל דיבר שוב קולו היה חתוך ומדויק. "דם, דם, דם שהוסתר בחוכמה," אמר אדון האופל.

האובליסקים שהקיפו את המזבח החלו לדבר, קולות כמו מקהלה מזמרת בקעו מהאבן הדוממת, מקצבים עתיקים יותר מלטינית.

אֶפּוֹקְטַאסְטִי, אֶפּוֹקְטַאסְטִי, אֶפּוֹקְטַאסְטִי, טו סוּמָא מוּאֹ אַמוּי.

אֶפּוֹקְטַאסְטִי, אֶפּוֹקְטַאסְטִי, אֶפּוֹקְטַאסְטִי, טו סוּמָא מוּאֹ אַמוּי.

המזמור של האובליסקים הדהד אחרי כל שורה, כאילו הם דיברו בלי סינכרון ביניהם. הדם נמזג מהבקבוקון וריחף מעל המזבח, מתפשט לאיטו באוויר, עוטה צורה.

אֶפּוֹקְטַאסְטִי, אֶפּוֹקְטַאסְטִי, אֶפּוֹקְטַאסְטִי, טו סוּמָא מוּאֹ אַמוּי (אמוי).

אֶפּוֹקְטַאסְטִי, אֶפּוֹקְטַאסְטִי, אֶפּוֹקְטַאסְטִי, טו סוּמָא מוּאֹ אַמוּי (אמוי).

דמות גבוהה נחה על המזבח, ואפילו בדמדומים הגוועים היא נראתה חיוורת מדי.

המורה להתגוננות הכניס את ידו לגלימותיו ושלף פיסה קטנה וגסה של זכוכית אדומה.

הוא הניח אותה על הגוף החיוור הגבוה.

האבן נותרה שם לזמן מה, דקות לפחות. חתיכת הזכוכית האדומה הגסה לא זהרה או הבזיקה או נתנה סימן אחר כלשהו לכוח.

ואז האבן נעה, מסתובבת קלות על הגוף.

המורה להתגוננות השיב את האבן לגלימותיו ובדק את הדמות הגבוהה שנחה חסרת תנועה על המזבח, נוגע בעינים באצבעותיו ודוקר את החזה בשרביטו.

הוא הרים את ראשו וצחק.

"מדהים," אמר אדון האופל, בקולו של המורה להתגוננות שהארי הכיר. "מקובע, הצורה מקובעת! מבנה שתוחזק בקסם, הפך באחת למהות האמיתית למגע האבן! ועם זאת לא הרגשתי דבר! דבר! חששתי שרומיתי, שהשגתי אבן מזויפת, אבל המהות עומדת בכל המבחנים שלי!" המורה להתגוננות הכניס את הזכוכית האדומה בחזרה לגלימותיו. "זה מסתורי אפילו באמות המידה שלי."

ואז המורה להתגוננות הלך מסביב למזבח, חמש פעמים הוא הקיף אותו, מזמר משהו בקול חלש מכדי שהארי ישמע.

אדון האופל הניח את שרביטו בידה של הדמות שנחה על המזבח.

הוא הניח את שתי ידיו על מצחה של הדמות.

אדון האופל דיבר. "פאל. טור. פאן."

בלי אזהרה היה הבזק כמו של ברק שהאיר את כל בית הקברות, והארי מעד לאחור, ידיו עולות למצחו בלי מחשבה. זה הרגיש כאילו נורה שם, או שצרעה עקצה אותו בצלקתו.

המורה להתגוננות קרס.

והדמות הגבוהה מדי התיישבה על המזבח.

היא הסתובבה בתנועה חלקה ונעמדה על הקרקע, גבוהה לפחות בראש מאדם רגיל. גפיה של הדמות היו רזים וחיוורים, מעוטות שרירים אבל משרות רושם של כוח עצום.

הארי מעד צעד נוסף לאחור, ידיו עדיין על צלקתו. על אף שהמרחק ביניהם היה גדול, הארי הרגיש תחושת חשש נורא באוויר, כאילו תחושת האבדון הייתה לא ממוקדת והתבהרה כעת, התרכזה לכאב פיזי בצלקת שעל מצחו של הארי.

האם ככה הלורד וולדמורט אמור להיראות? האף נראה כאילו, הוא נראה כאילו הוא נכשל בתהליך ההחייאה -

הדמות הגבוהה-מדי זרקה לאחור את ראשה וצחקה, מרימה את ידיה ושרביטה להביט בהם. היד השמאלית נפרשה לרווחה ונראתה כמו חצי עכביש חיוור עם ארבע רגליים ארוכות מדי, אצבעות מלטפות את השרביט שהוחזק ביד השנייה. עלים התרוממו מקרקע בית הקברות והחלו לרקד מסביב לדמות הגבוהה-מדי, מקיפים אותה ומלבישים אותה, הופכים לחולצה בעלת צווארון גבוה ולגלימה; ולורד וולדמורט צחק. בדיוק אותו הצחוק חסר השמחה שהארי זכר שבקע מגרוננו שלו בסיוט של הסוהרסן, אותה הנימה בדיוק.

עיניים אדומות בהקו באור הדמדומים הגווע, האישונים מחורצים כמו של חתול.

הדמות שוולדמורט נטש התרוממה ברעד מהקרקע; ובקול שהארי בקושי היה מסוגל לשמוע, קווירינוס קווירל התנשף, "חופשי - הו, חופשי -"

"שתק", אמר קולו הגבוה והקר של לורד וולדמורט, וקווירינוס קווירל הוטח בקרקע; ואז, בהינף ידו השנייה של וולדמורט, קווירינוס קווירל התרומם באוויר והושלך הרחק מהמזבח.

וולדמורט התרחק מהמזבח ואז פנה להביט בהארי; והכאב בצלקתו בער.

"מפחד, ילד?" לחשש וולדמורט, כאילו הייתה נימה של לחשננית גם בדיבורו הרגיל של אדון האופל. "טוב. הנח את הילדה על המזבח, ושבור את שינוי-הצורה שלך. הגיע הזמן ששאחזיר אותה לחיים."

זה באמת הולך לקרות? אנחנו באמת הולכים לעשות את זה?

הארי בלע את רוקו, משתלט על הפחד שלו בעזרת התקווה הבלתי אפשרית בינות לבלבול, והתקרב אל המזבח. ואז הארי הסיר את נעלו השמאלית, ואת גרבו השמאלית, ואת טבעת-הרגל שהייתה הרמיזי גריינג'ר, הצורה זהה לטבעת-הרגל שניתנה להארי כמפתח-מעבר למקרי חירום. הארי הרגיש צביטת חרטה שאין לו את מפתח

המעבר האמיתי, אבל רק צביטה; אוכל מוות מהמעגל הפנימי היה מטיל מחסומים כנגד מפתחות מעבר בתכיפות גבוהה, אם סוורוס צודק. מאחורי הארי, וולדמורט צחק שוב במה שנשמע כמו הערכה מופתעת.

"אני צריך את השרביט שלי בשביל להטיל עליה פניטה", אמר הארי בקול.

"אתה לא צריך." גבוה ואכזרי הקול. "למדת לתחזק שינוי צורה במגע בלבד, בלי להשתמש בשרביט. אתה יכול באופן דומה לשבור את שינוי-הצורה שלך ללא שרביט, בכך שתצווה על הקסם שלך לעזוב את החפץ. עשה זאת כעת."

הארי בלע את רוקו ונגע בטבעת-הרגל. הוא נאלץ לנסות שלוש פעמים, ולנקות את תודעתו, לפני שהצליח לדחוף את הקסם שלו החוצה מטבעת-הרגל, כפי שלמד לפני כן לגרום לזרזיף קטן של קסם לזרום פנימה.

שבירת הלחש הזה הייתה איטית בהרבה מהטלת פניטה אינקנטאטם, כמעט כמו לצפות משהו עובר שינוי-צורה לאחר בהילוך מהיר. טבעת-הרגל התעוותה, זרמה, התרחבה. צבעים השתנו, מרקמים השתנו.

שני-שלישים של ילדה מתה נחו על המזבח, ידה משתלשלת מקצה המזבח, גופה על הצד, הצורה שבה היפוך שינוי-הצורה הותיר אותה. דם לא זרם כעת מגדמי הירכיים הלעוסים שלה. הילדה המתה עשתה את פניה של הרמיוני גריינג'ר, אך הן היו מעוותות וחיוורות. זה היה כפי שהארי ראה זאת מקודם בחדר האחורי של המרפאה, הדמות נצרכה במוחו במהלך שלושים הדקות הארוכות של שינוי-הצורה, התמונה שייצר מחדש במהלך ארבע השעות הארוכות אף יותר שנדרשו ליצור את הזיוף בשינוי-צורה. הילדה המתה הייתה עירומה, משום שבגדיה לא היו חלק ממנה, ולא עברו שינוי-צורה.

המראה עורר זיכרונות, מהשעות שהעביר בחדר במרפאה, מהסיוטים שבאו לאחר מכן, את כולם הארי הדחיק.

"התרחק", אמר קולו הגבוה של וולדמורט. "כעת זו העבודה שלי."

הארי בלע את רוקו ונסוג מהמזבח אל פתח המסדרון הארוך בו עמד קודם. "הגופה שלה, אמורה להיות, בסביבות חמש מעלות צלסיוס, קיררתי אותה כדי, כדי שלא יהיה נזק מוחי -" קולו של הארי רעד. הוא באמת הולך לעשות את זה? באמת? מוכרחה להיות מלכודת שהארי פשוט לא הצליח לראות. וולדמורט אמר מוקדם יותר שהוא או תומכיו לא יפגעו בהרמיוני, שהגוף והתודעה שלה יישארו שלה - למה?

וולדמורט התקרב אל המזבח פעם נוספת, מיישר את הגופה לפניו בהינף יד כך שתשכב לאורך המזבח. אדון האופל דיבר בדיוק מונוטוני וגבוה, "בשר, בשר, בשר שהוסתר בחוכמה."

האובליסקים החלו לזמר פעם נוספת.

אפוקטאסט'י, אפוקטאסט'י, אפוקטאסט'י, טו סומא מואו אמוי (אמוי).

אפוקטאסט'י, אפוקטאסט'י, אפוקטאסט'י, טו סומא מואו אמוי (אמוי).

בשר חדש זרם מגדמי הירכיים של הילדה, זוחל קדימה כמו ג'לי ומתקשה.

האובליסקים הפסיקו לזמר. דמות שלמה נחה עירומה על המזבח.

זה לא נראה כמו הרמיוני. הרמיוני גריינג'ר הייתה עומדת ומדברת, הייתה לבושה בתלבושת האחידה של הוגוורטס.

וולדמורט הרים יד ואז לחשש, כאילו ברוגז. בתנועה אלימה, הגלימות מסביב לדמותו המעולפת של קווירינוס קווירל נקרעו לשניים, העניבה הסגולה-ירוקה שלו נקרעה לגזרים, והז'קט שלו הוסר ממנו וריחף לעבר וולדמורט. חלק כלשהו בהארי התכווץ, כאילו ראה את אדון האופל תוקף את פרופסור קווירל.

וולדמורט הכניס בכוונה את ידו לכיס הז'קט, שנע בפתאומיות כאילו משהו נשבר; ואז וולדמורט ניער את הז'קט מעל הקרקע ורוקן את תוכנו. הנרתיק של הארי נפל ממנו, כמו גם מחולל-הזמן שלו, מטאטא, האקדח של וולדמורט, הגלימה, ומספר קמיעות וטבעות ומכשירים מוזרים אף יותר שהארי לא זיהה.

ולבסוף, חתיכה של זכוכית אדומה, שהונחה על גופה של הרמיוני גריינג'ר לזמן מה.

דקות חלפו. אדון האופל ענד קמיע מערימת הדברים שליד המזבח; הוא לקח מהערימה גם ארבעה מוטות עץ קצרים וחבר אותם מתחת לגלימותיו, זה נראה כאילו הם חוברו לזרועותיו ולירכיו. אדון האופל התרומם לאוויר ונע שמאלה, ימינה, למעלה ולמטה, מתנוודד קלות בתחילה; ואז הוא התייצב במעופו.

חתיכת הזכוכית האדומה הסתובבה קלות.

אדון האופל וולדמורט ריחף לרצפה ודקר את גופתה של הרמיוני גריינג'ר בשרביטו.

"ששנו מכששול, לחשש וולדמורט.

בתודעתו של הארי הציפייה לבגידה או כישלון אחר הייתה חזקה כל כך עד שהאישור היווה בסך הכל מהלומה עמומה, לא חדה. "איזה מכששול?"

"גוף ששל ילדה ששוחזר. מהות תוקנה. אבל לא קססם, או חיים... זה גופה ששל מוגלגית מתה." וולדמורט פנה מהמזבח והחל לצעוד הלך ושוב. "הטקס המלא יפתור זאת. אבל זה ידרוש זמן... זמן ואת דם אויבה של גריינג'ר, ואני לא חושב שדראקו מאלפוי עדיין עומד בדרישה, ואיני יכול לקחת את דמי שלי בכוח... טיפשי." קולו של וולדמורט נעשה לחשוש נמוך יותר. "טיפשי, הייתי צריך לחזות זאת, ולהתכוון. המוח שלה עשוי להתעורר בעזרת הלב חשמלי, אני יודע זאת על רפואה מוגלגית... אבל האם הקסם שלה יחזור אליה כך? זאת איני יודע, ואני חושד שאם תתעורר כמוגלגית היא תהיה מוגלגית לנצח. עם זאת, אני לא יכול לחשוב על שום דבר אחר לעשות." אדון האופל הרים את שרביטו -

"רגע!" פלט הארי, מרגיש את התקווה חוזרת. היא צריכה ניצוץ של קסם וחיים, רק ניצוץ כדי להניע אותה...

וולדמורט פנה והביט בו. הפנים הנחשיות נראו מופתעות מעט.

"חושש ששישש לי משהו ששעששוי לעבוד, לחשש הארי. צריך ששרביט. אין כוונה להשתמשש בו נגדך." הארי לא אמר דבר על לצפות שהכוונה שלו לא תשתנה; הוא פשוט פלט את הרעיון מהר מספיק כך שלא הספיק ליצור כוונות ספציפיות.

"את זה, לחשש וולדמורט, אני רוצה לראות." אדון האופל הושיט את ידו אל ערימת הדברים שנחו לצד המזבח והרים את השרביט העטוף של הארי. הוא הושלך וריחף באוויר, ואז נח לרגליו של הארי; ואז אדון האופל ריחף בחזרה לאחור, ערימת הדברים נעה בצורה חלקה יחד איתו.

הארי הוציא את השרביט שלו מהעטיפה ונע קדימה.

השגנו בחזרה את השרביט שלנו, זה שלב ראשון, אמר הקול האחרון, קולה של התקווה.

לשום חלק בהארי לא היה מושג מה השלב השני עשוי להיות, אבל זה עדיין שלב ראשון שהושלם.

הארי עמד לפני גופתה המתוקנת של הרמיוני גריינג'ר, שעדיין הייתה עירומה ומתה, על מזבח האבן המואר באור הדמדומים.

"לורד וולדמורט", אמר הארי, "אני מתחנן בפניך, אנא תן לה בגדים. זה יעזור לי לעשות את זה."

"בקשתך מתקבלת", לחשש וולדמורט. הכאב בצלקתו של הארי התחזק כשגופתה העירומה של הילדה התרומם באוויר, ואז, התחזק שוב כשעלים מתים ריקדו סביבה והיא הולבשה במשהו הדומה לתלבושת האחידה של הוגוורטס, אם כי השוליים היו אדומים ולא כחולים. ידיה של הרמיוני גריינג'ר נחו מקופלות על חזה, רגליה התיישרו, וגופה ריחף בחזרה מטה.

הארי הביט בה.

התרכז בה, כעת משנראתה אנושית שוב.

היא נראית כאילו היא ישנה, לא מתה. נדרש מאמץ מודע לחפש נשימה, לא למצוא, ולהסיק את המסקנה. ככל שזה נוגע לראייה ותו לא... הרמיוני הייתה יכולה להיות חיה כרגע.

ההרמיוני גריינג'ר הזו לא תהיה מרוצה מהמצב, אם מסתכלים על כל התמונה, זה מובן מאליו. אבל זה לא אומר שהיא תעדיף להישאר מתה מאשר להיות בחיים, אם כל הדברים האחרים יוותרו זהים, אם כי ייתכן שהם לא.

משום שאת רוצה לחיות, משום שהניחוש הטוב ביותר שלי הוא שאת רוצה לחיות...

הארי הושיט את ידו השמאלית הרועדת ונגע במצחה של הרמיוני. הוא היה חמים כעת, לא בטמפרטורה של חמש מעלות צלסיוס; וולדמורט העלה את טמפרטורת הגוף שלה בחזרה, או שהקסם של הטקס עשה זאת באופן אוטומטי. מה שאומר שהמוח של הרמיוני חם וחסר חמצן כעת, אם חושבים על זה.

תחושת הדחיפות שעלתה בו הספיקה.

רגליו של הארי נכנסו לתנוחה, שרביטו עלה להצביע על גופה המת של הרמיוני גריינג'ר. הדבר היחיד המקולקל בגוף של הרמיוני היה שהוא מת; כל שאר הדברים בסדר, צריך לשנות רק דבר אחד.

אתה לא שייך לפה, מוות.

"אקספקטו", צעק הארי, מרגיש את הקסם והחיים עולים בלחש הפטרונוס שהוזן על ידי שניהם, "פטרונוס!"

הילדה הלבושה בתלבושת האחידה של הוגוורטס הוקפה בהילה זוהרת של אש כסופה כשהפטרונוס נולד בתוכה.

הארי התנוודד, הוא הרגיש נפילה, איבוד. אינטואיציה או הזיכרון של טום רידל אמרו להארי שהחיים והקסם שזרמו עכשיו להרמיוני לעולם לא ישובו אליו, אף אחד משניהם. זה לא היה כל חייו או קסמו, לא קרוב לזה, לא היה זמן להשקיע כל כך הרבה, אבל מה שהשקיע אבד לעד.

והרמיוני גריינג'ר נשמה, בדיוק כאילו ישנה, שאיפות ונשיפות סדורות. שמי הדמדומים האפילו עוד, והארי לא היה מסוגל לראות את הצבע חוזר ללחייה, אבל הוא אמור היה לחזור, בהחלט כן. היא נראתה כאילו היא ישנה

בשלווה, וזהלא היה משום שמוות נראה כמו שינה, זה היה משום שהיא ישנה והגוף שלה היה בסדר ודבר לא כאב לה בזמן שישנה.

חלק כלשהו מהארי, שהצליח איכשהו לא לדבר עד כה, ציין בשקט שהם עדיין בבית קברות, לורד וולדמורט עדיין בשליטה מלאה במצב, והניחוש שלו שהרמיוני הייתה רוצה לחיות היה רק ניחוש.

הארי בכל זאת חיך כשהנמיך באיטיות את שרביטו. זיקוקי הניצחון שהתפוצצו במוחו היו מאופקים, הארי לא צרח ורץ מסביב במעגלים קטנים כמו פרופסור פליטיק, אבל זה –

זה –

זה, אמר הארי בקול רם בתוך תודעתו, זה מה שאני קורא לו שלב שני.

"מעניין," אמר הקול הגבוה והקר. "הפטרונוס שלך שואב מהחיים שלך בנוסף לקסם... ניחשתי את זה כבר, משום שהוא היה הרבה יותר מדי חזק מכפי שתלמיד שנה ראשונה ייצור בכוח הקסם בלבד. אך עם זאת מוכרחים להיות דברים נוספים בחידה, משום שלא כל לחש המונע מחיים היה... האם המחשבה השמחה שלך הייתה שתחזור לחיים? האם זה כל מה שנדרש?" לורד וולדמורט השתעשע בשרביטו פעם נוספת, עניין אפל בעיניים האדומות והמחורצות. "אני חושד שארגיש טיפש למדי כשאבין לבסוף את הלחש הזה, מתישהו במהלך הנצח שלי. כעת התרחק מהילדה. ישש עוד ששבכוונתי לעששות, לתת לה ססיכוי הכי טוב להמשך חיים."

הארי התרחק בחוסר רצון, תחושת המתח מתחילה לשוב אליו. הוא כמעט מעד על מצבה כשאדון האופל התקרב.

אדון האופל נעמד לפני המזבח והניח אצבע אחת על מצחה של הרמיוני גריינג'ר.

ואז אדון האופל נקש באצבעו על מצחה, ואמר בקול חלש כל כך עד שהארי בקושי שמע, "דקוויאסקוס."

וולדמורט נופף בידו לעבר אובליסק שהחל להסתובב, נשכב על הקרקע, מצביע כלפי חוץ. "מרתק בהחלט," לחשש וולדמורט. "היא בחיים, וקסומה, ואיננה טום רידל נוסף, כפי שחששתי שתעשה אותה."

המתח עלה שוב בהארי. הוא הכניס את שרביטו לחגורת מכנסיו מאחור, הוא לא רצה להזכיר לוולדמורט שעדיין יש לו את שרביטו. "מה אתה עושה לה עכשיו?"

אובליסק נוסף הסתובב ונשכב על הקרקע. "ישש לחשש עתיק ואבוד להקריב יצור קססום, להעביר טבע קססום למטרה. הגבלות רבות. מעבר זמני, רק כמה ששעות. מטרה לפעמים מתה כששהמעבר מססתיים. אבל אבן תעששה קבוע."

ארבעה אובליסקים נשכבו על הקרקע, במרחקים שווים; שני האובליסקים הנותרים הורחפו הרחק.

וולדמורט הכניס את ידו לפיו, בדק את עצמו, לחשש ברוגז פעם נוספת. הוא החווה לעבר פיו הישן של קוורינוס קווירל, ומפיו של קווירל ריחפו שתי שיניים, בלתי נראות כמעט בלילה היורד. אחת מהן הלכה לערימת החפצים, השנייה ריחפה אל המזבח.

רגעים לאחר מכן, הארי צעק וצעד לאחור.

ענק ומעוך, עור גבשושי, רגליים עבות כמו גזעים, ראש קטן שנראה כמו אגוז קוקוס על סלע.

טרול הרים עמד בתוך מעגל האובליסקים, חסר תנועה כאילו ישן בעמידה.

"מה אתה עושה?"

פיו של וולדמורט נמתח בחיוך רחב; זה נראה עליו נורא, כאילו יש לו יותר מדי שיניים. "אקריב את נששק הגיבוי ששלי, וילדה-בת תקבל כוח התחדשות ששל טרול. מחלת ששינוי-צורה היא כלום למול זה, אם במקרה לא תוקנה על ידי טקסס קודם. וששום ססכין לא יהרוג ילדה-בת, גם לא קללה חותכת, או מחלה."

"למה - למה אתה עושה את זה?" קולו של הארי רעד.

"אין לי ולו ששבריר ששל כוונה לתת לילדה-בת למות ששוב, אחרי ששהשקעתי מאמצים רבים כל כך להחיות אותה."

הארי בלע את רוקו. "אני מבולבל מאוד." האם וולדמורט מתאמן בלהיות נחמד? ההשערה הזו לא הרגישה כמו הסבר ראוי.

"אל תתקרב," אמר וולדמורט בקור. "הטקס הזה אפל יותר מהקודם." אדון האופל החל לזמר מזמור חדש, הברות רכות יותר שהרגישו כאילו הן מתפתלות באוויר כמו דברים חיים; והארי צעד לאחור לאחר שהרגיש זרם חדש של חשש.

ואז הארי צעק בקול כשנאב בער בצלקתו. טרול ההרים קרס על עצמו, הופך לאפר שנתלה באוויר, ואז לאבק, ואז האבק התפזר בלי ללכת לשום מקום; הוא נעלם.

הרמיוני גריינג'ר ישנה בשלווה, לחש השינה שוולדמורט הטיל עליה עשה את העבודה.

"אמ, אמר הארי בקול קטן. "זה עבד?"

"דיפינדו."

הארי צעד קדימה בצעקה חנוקה, ואז עצר, גם כשהטיפשות בתנועה השיגה אותו, וגם כשהחתך הפתאומי שלחש החיתוך פתח ברגלה של הרמיוני נסגר מהר כפי שהופיע. תוך שניות כל מה שנותר היה כתם בהיר של דם על הבשר הסובב.

האבן הונחה על הרמיוני פעם נוספת, ולאחר זמן מה היא הסתובבה. וולדמורט צחק פעם נוספת כשהעביר עליה את ידו. "מדהים."

ואז שן זעירה נוספת ריחפה אל תוך מעגל האובליסקים; ורגע לאחר מכן, חד קרן עמד במקום שבו היה הטרול, עיניו עמומות וראשו מורכן.

"מה?" שאל הארי. "למה חד קרן?"

"כוח של חד קרן לששמר חיים מהווה ששילוב מצוין עם ריפוי ששל טרול. רק ששלהבת-ששדים וקללה הורגת יאימו על ילדה-בת מהיום הזה." צחוק נחשי קצר. "חוץ מזה, היה לי חד קרן עודף, מוטב להששתמש בו."

"לדם של חד קרן יש תופעות לוואי -"

"זה נכון רק כששכוח דם ששל חד קרן נגנב על ידי אחר. הלחש הזה יהפוך כוח ששל חד קרן להיות בתוך ילדה-בת, כאילו תמיד נולדה כך."

המזמור הקודם והמילים המתפתלות שלו החל שוב.

הארי הביט, לא מבין בכלל.

עזוב להבין, מה אני רואה?

אני רואה את אדון האופל וולדמורט משקיע מאמצים כבירים להחיות את הרמיוני גריינג'ר ולשמור אותה בחיים. זה כאילו הוא חושב שהחיים שלו תלויים בעובדה שהרמיוני גריינג'ר תהיה בחיים, איכשהו.

החלקים המבולבלים של הארי חיפשו פרוצדורה לבצע. 'ערוך תחזית בהתבסס על ההשערה הטובה ביותר שיש לך כרגע' הייתה המחשבה הראשונה, אבל זה לא הוביל לשום מקום. העלילה של הסיפור לא התקדמה איך שהייתה אמורה, אחרי שהנבל ניצח.

פעם נוספת הבזק של כאב בצלקתו, כמו מכה במצח של הארי. חד הקרן התנוודד ואז התפורר כמו שעשה הטרול.

אדון האופל הניח את האבן על גופה של הרמיוני פעם נוספת, מניח עליה את ידיו.

וולדמורט צפה בתהליך המשעמם לזמן מה, ואז פנה בעוד האבן עדיין נחה עליה, משמיע קול המהום גבוה בגרונו. "אה, כן," לחשש וולדמורט. "זה יהיה הולם ביותר. האם עדיין יש לך את היומן שהבאתי לך, ילד? היומן של המדען המפורסם?"

למוח של הארי נדרש רגע להבין על מה וולדמורט מדבר. זה קרה בחדר של מרי, בפונדק של מרי, באוקטובר, מתנה יקרה מחבר. המחשבה הייתה אמורה לעורר גל של עצבות נוראית, משום שפרופסור קווירל שהיה אז אבד או שמעולם לא היה אמיתי; אבל כבר היה מספיק מהרגש הזה, אז המוח שלו שם את זה בצד בינתיים.

"כן," אמר הארי בקול רם. "אני חושב שהוא בנרתיק שלי, אני יכול לבדוק?" הארי ידע שהוא בנרתיק שלו. הוא הכניס אליו את כל מה שחשב שהוא עשוי להזדקק לו, שהיה ברשותו או שקנה; כל מה שהיה עשוי להיות חפץ משימה.

מערימת החפצים שליד המזבח נמשה נרתיק עור המוק של הארי והושלך לרגליו של הארי.

"היומן של רוג'ר בייקון," אמר הארי כשהושיט את ידו והיומן הופיע. פרופסור קווירל אמר שהיומן יעבור באש ללא פגע, אז הארי השליך אותו לעבר המזבח של וולדמורט. הארי לא התכווץ; ישנם דברים חשובים יותר לדאוג לגביהם מאשר טיפול מנומס בספרים, אפילו בספר הזה.

וולדמורט הרים את היומן, בחן אותו, נראה שקוע למדי.

הארי, בשקט ובחשאייות ככל שהצליח, חיבר את הנרתיק שלו ללולאה באחורי חגורתו, במקום שבו לא ייראה, ליד השרביט שלו.

שלב שלישי, הנרתיק.

"כן", לחשש וולדמורט כשהפך את דפי היומן, "זה יתאים בהחלט." האבן הסתובבה קלות, וידו השנייה של אדון האופל איחסנה את האבן בגלימותיו.

"מה הייתה המטרה הנסתרת שלך מאחורי היומן?" שאל הארי כשהנרתיק חובר לחגורתו והוא החזיר את שתי ידיו הריקות למקום שבו וולדמורט יוכל לראות אותן. "ניסיתי לתרגם אותו קצת בהתחלה, אבל זה התקדם לאט – למעשה, זה התקדם לאט בצורה מייסרת והארי מצא לעצמו דברים חשובים יותר.

"יומן היה בדיוק מה ששנראה, מתנה ששנועדה לפתות אותך לצד ששלי." וולדמורט החווה תנועות מורכבות באוויר בשרביטו, אפילו לא מביט במה שידו עושה, בעודו מחזיק את היומן בידו השנייה. לרגע אחד הארי חשב שראה שובל של אפלה באוויר, אבל אור הירח היה חלש מכדי וודאות. "וכעת, ילדי היקר, קולו הגבוה של וולדמורט היה מלא בשעשוע קודר כששרביטו נקש בתנועה אגבית על מצחה של הרמיוני גריינג'ר, "אהפוך את היומן הזה למתנה יקרה בהרבה, סימן לחוכמה שלמדתי ממך. משום שאיני רוצה לעולם שיחסרו לך עצתה וריסונה של הרמיוני גריינג'ר, כל עוד הכוכבים חיים. אבדהקדברה."

הקליע הירוק של הקללה ההורגת נורה מהר מכפי שהארי היה יכול להטיל את לחש הפטרונוס, מהר מכפי שהיה יכול לזוז, זה כבר נגמר כשהארי צעק ושלח את ידו לשרביטו.

גופו חסר ההכרה של קווירינוס קווירל אפילו לא התעוות במותו. האור הירוק פגע בו ללא סימן נוסף.

אפלה זהרה באוויר, אנטי-אור בשובלים שוולדמורט צייר מקודם, והיומן של רוג'ר בייקון האפיל כאילו ריקבון פושה בו, והבהוב הופיע באוויר מסביב לגופה של הרמיוני גריינג'ר.

הכאב בצלקתו של הארי התגבר לעוצמה בלתי נסבלת, כאילו מצחו נצרב בברזל מלובן, זה גרם לו להתחמק בלי לחשוב לצד כשהרפלקסים של טום רידל השתלטו עליו.

וגם וולדמורט צרח, צווח כששמט את היומן לקרקע, מחזיק את ראשו שלו וצורח.

הזדמנות -

קולה האחרון של התקווה אמר את זה כשהארי ניסה לחשוב במהירות, להבין. אין שום סיבה לנסות להרוג את וולדמורט עכשיו, זה אולי רק ירגיז אותו, נשקים לא יכולים להרוג אותו כל עוד מאות ההורקרוקסים שלו נותרים -

אבל עדיין נראה משתלם להפוך את וולדמורט לחסר גוף באופן זמני, לקחת את האבן ואת הרמיוני ולברוח.

ידו הימנית של הארי כבר אחזה בשרביטו. ידו השמאלית נשלחה מאחורי גבו אל תוך נרתיק והחלה להתוות שלוש אותיות באנגלית.

"לא!" קרא וולדמורט. הוא הסיר את ידיו מראשו ובהה בגופה של הרמיוני כאילו בבלבול. "לא, לא!"

הפריט בקע מנרתיקו של הארי והופיע בידו, והארי החל להתקדם קדימה בתנועות חלקות ככל שהיה מסוגל, מצמצם את הטווח למה שהניסיונות הקצרים שלו הראו לו שמעשי.

"היצירה הגדולה שלי -" התנשם וולדמורט. קולו היה גבוה ונשמע מבוהל. "שתי נפשות שונות לא יכולות להתקיים באותו העולם - זה נעלם, זה נגדע! הורקרוקס, אני מוכרח ליצור הורקרוקס מיד -" מבטו של

וולדמורט נח על דמותה הישנה-עדיין של הרמיוני, והוא החל להרים את שרביטו באוויר, מבצע את אותן התנועות כמו מקודם.

הארי הרים את אקדחו וסחט את ההדק שלוש פעמים.